

že popolnem sladko biti. Skušnjava me je zmagala. Najprej mi je sestra morala sveto obljubiti, da ne bo očetu nič povedala in potem splezala na okno; sestra mi podrži klobuk in jaz vrežem najlepši grozd, katerega dosežem. Na to si usedeva na trato in ga oskubeva. Toda zdaj se je vest izbudila, o kaj bodo oče rekli? Zdaj tudi že oče pridejo iz rali. Sestra jim nasproti beži ter pravi: Oče, oče! midva z Janžekom nisva grozdja zobala, in to je menda desetkrat ponovila. Oče, ki niso bili nikdar velikega golča, so rekli: Že prav, če nista zobala, a v tem so mene tako ojestro pogledali, da so me ob enem po celem telesu zadeli.

Kaj sledi iz le-te povesti? Jaz pač sodim, da kdor se preveč zagovarja, prav tega vest peče, in da kdor svoje blago odviše hvali, ta ne oddaja kaj prida: dobro blago se že samo hvali! Ljubljanski poulični liberalci so blagemu knezoškofu dr. Missiji okna potrupali, ker ob prežalostni smrti cesarjeviča niso razobesili črnih bander ob stolpih in na svoji palači. Potem jih tudi Graška „Tagespošta“ ošteva in dvomi o njihovi lojalnosti, in še tudi za nekaterimi drugimi duhovniki iz istega uzroka kamenje poganja. Pač smemo reči, da lojalnost „Tagespoštah“ liberalcev žalostno v zraku vihra in fafola, dokler lojalnost katoliškega škofa in duhovnikov stoji na trdnih tleh vere.

Vsak katoliški duhovnik slednji den izvestno moli za cesarja pri sv. meši in tudi v vsakih litanijah in tedaj eden duhovnik večkrat moli za cesarja, kakor vsi nekrščeni in krščeni židi in pisarji liberalnih novin in časnikov. Tudi Ljubljanski škof ob žalostnem dogodku zadnjih dni niso oznanjevali svojega sočutja raz strehe, a tem globlje so gotovo žalost občutili v svojem srcu ter Boga prosili na skri v nem, kakor evangelije vele, za svitlega cesarja, da jih Bog potolaži, in za rajnega cesarjeviča, da mu je Bog usmiljen. Toda o srčnih globinah katoliškega škofa se plitvim glavam in površnim liberalnim kričačem in mastnim trebuščekom niti ne sanja. Židi bi naj učili katoliške duhovnike lojalnosti? — ti, ki po božji kazni domovine niti nimajo, ker domovine niso vredni in katerim je pravilo: „ubi bene, ibi patria“, t. j. kjer je bolje, tam so dolže. Sebični židje in brezbožni liberalci, ki niti Bogu niso zvesti, učili bi naj katoliškega škofa lojalnosti, kateremu Bog sam svoje kraljevstvo na zemlji zaupa? Takošnji naduti možiceljni se čestokrat potijo od same lojalnosti, to pa je tudi vse, kar za dom in cesarja premorejo; sicer pa židje in vsi, ki na njih povelje lajajo, domovino le molzejo, a katoliški škofi pa — molijo za njo.

Takošnji ljudje, ki so Boga prodali, imajo vse na prodajo, tudi — domovino. Vsakako pa smo že daleč prišli, da smejo ognjusni „tages-

poštni“ škrici katoliškega škofa in avstrijskega kneza lojalnosti učiti. Ne precejajte vendar mušic vi, ki se s kamelami goltate!*)

Boreski.

Gospodarske stvari.

Konjsko oko.

Oko razodeva notranje čute, kakor pri človeku, tako tudi pri živali. Že na očesu se pozna živali, kako je premetena, ali kaj da čuti. Med vsemi živalmi pa ima konj najlepše oko. Živo je in kaže nekako posebno razumnost. Kako milo te pogleda, ako se ozreš vanj. Kako ponosno se iskri oko konju, ako je lepo napravljen in nosi bogatega jezdeca; žalostno pa je in solze se mu vdirajo, ako mora ubogo kljuse težko voziti, pa še je pri tem večkrat bito, kakor sito. Tužno je tudi konju oko, ako mora svojega dobrega gospodarja zapustiti. O Arabcih, katerim je konj najzvestejši tovariš, pri poveduje se več ginljivih prizorov, ki pričajo, kako zelo da je konj človeku privržen. Človek govori konju z besedo, konj pa odgovarja z očmi. Skrbno opazuje s svojim bistrim očesom dobrega gospodarja, in če ga vidi v nevarnosti, mu tudi pomaga. Saj se je tudi to pogosto slišalo, kako je zvest konj svojemu gospodarju rešil življenje. Zanimivo je, da so stari paganski Indi, ki so solnce častili, ravno konja posvečevali solncu. Kakor je solnce najlepša stvar na nebu, tako je tudi po njih mislih konj najlepša stvar na zemlji. Kakor gleda solnce na zemeljske stvari, tako vrača solncu ta pogled v imenu zemeljskih stvari ravno konjsko oko. Omiljevati moramo sicer domišljije ubogih paganov, ali vendar je ona poteza indijskega bajeslovja dokaz, koliko pazljivost so imeli že v starih časih na konjsko oko.

Treba je torej, da se konju to oko ohrani zdravo. Prav pogosto pa srečaš kakega vranca, drugače močnega, ki pa ima bolene oči, ali je na enem očesu slep. To zelo kazi in muči konja; gospodarju pa tudi ne more biti v ponos. Kako bi bilo mogoče konju varovati oči?

Prvi pogoj zdravja je svetel in čist zrak. Tako bistro oko, kakor je konjevo, ustvarjeno je za svetlobo. Tudi nam je Stvarnik dal oči, da gledamo beli dan. Kako mučna in tudi škodljiva je človeškemu očesu temna ječa! Zato morajo imeti konji svetle hleve. V tem je konj celo različen od pitavne svinje. Tej je tema celo ugodna. Bolj ko je na temi, bolj se redi. Razumeva se pa, da ne sme konj tako stati, da bi mu solnce naravnost sijalo v oči. Potem

*) Da tudi slovenski list hodi Graški židinj v snuboke, to nam je povsem nerazumljivo. Pa zdaj — v puštu — je vse mogoče!
Pis.

pa se mora hlev tudi očiščevati gnojnega so-
puha. (Konec prih.)

Sejmovi. Dne 15. februarja v Račah, v
Sevnici, na Ponikvi, v Brežicah in v Žalci.
Dne 16. februarja v Bučah pri sv. Miklavži,
na Podplatu in pa v Vidmu. Dne 19. februa-
rija na Gornji Polskavi in v Pišecah.

Dopisi.

Od sv. Križa pri Slatini. (Nemškuta-
rija. Zakletev.) Med našimi liberalci — nem-
škutarji je vedna beseda: Duhovniki so krivi,
da davek vedno bolj raste. Posebno hudi so
na rajnega č. g. Rajča, nekdanjega državnega
poslanca, da je on zakrivil, da so tako grozo-
vito dače na vse strani poskočile, v novem času
pri žganji. Zatoraj pa tudi s tem ljudi begajo
posebno pri volitvah, rekoč: Kaj boste duhov-
nike poslušali, oni za svoj žep delajo in pogo-
vori med nemškutarji so: „Farska torba ni ni-
koli dosti polna!“ Jaz sem si mislil, koliko je
kaj v tem resnice in sem pozvedoval pri du-
hovnikih, koliko da oni vlečejo iz državne bla-
gajnice. Mislil sem si, da ima kaplan že kak
tisoč goldinarjev letne plače, kakor kaki pro-
fesor na gimnaziji ali c. kr. sodnijski pristav ali
vsaj toliko, kakor kakšni davkarski pristav,
sedem ali osem sto goldinarjev. Dalje sem si
mislil, da imajo gg. župniki, da ne rečem premalo,
petnajststo ali dva tisoč goldinarjev, kakor
kakšni okrajni sodnik; pa začudil sem se, da
imajo navadni kaplani tri sto goldinarjev od-
merjenih in s tem si še morajo sami hrano pla-
čevati. Župniki pa imajo okoli šest sto goldinarjev,
toraj vidite, kako grozno so duhovniki za svoj
žep delali, kateri so vsaj toliko študirali, ko-
likor kakšni profesorji ali c. kr. uradniki. To
vsem tistim, ki toliko kričijo proti visoki plači
duhovnikov. Če hočete, gg. liberalci vedeti,
zakaj so davki tako veliki, vedite, da je k temu
posebno krivo oboroženje vojaško, ki gotovo čez
sto milijonov goldinarjev stane. To je tako ime-
novani oboroženi mir. Ne sumičite drugokrat
duhovnikov, ako ne veste, kdo visoke davke
povzročuje. — Se nekaj! Lansko leto so si pri
nekem volilnem shodu po nasvetovanju nekega
kmeta — po domače mu je ime „Ledinski Jaka“,
— zaprisegli, da bodo nasprotno duhovnikom
volili, v roke segli, rekoč: „Naj vsakterega
od nas h...č vzame živega ali pa mrtvega, če
ne bomo tako volili, kakor smo se pogovorili,
same nemškutarje, nasprotnike duhovnikom.“
Lansko leto je to prisego samo eden prelomil,
ni ga h...č vzal. Pri zadnji volitvi se jih je
pa od teh zapriseženih že več spametovalo in
z narodnjaki volilo. Bog daj, da bi se v krat-
kem vsi spametovali in ne v brezversko-nem-
škurski rog trobili.

K. P., kmet.

Iz Ribnice na Pohorju. (Popravek.) V
dopisu „z Ribnice“ Vašega cenjenega lista dne
31. prosinca t. l. št. 5. na moje opravičenje,
se nahajajo spet neresničnosti in na podlagi 19
tega člena tiskovne postave Vas še enkrat
prosim za sledečo popravo: *) Že v mojem zad-
njem opravičenju sem omenil, da je občinski
račun bil vsako leto skozi 14 dni k občnemu
spregledu razpoložen in da se od nobene strani
ni kedaj kak ugovor napravil. Posebno pa po
sklepu zadnjega računa za leto 1888 se je ob
nedeljah dne 6 in 13. prosinca po službi božji
zopet oznanilo, da leži račun skozi 14 dni k
občnemu spregledu razpoložen, pri kateri pri-
liki so bili tudi davkoplačevalci še posebno po-
vabljeni, o delovanji ali gospodarjenji občine
se prepričati, ne pa po krčmah svojih jezikov
brusiti, zakaj pa niso prišli? Kdor je v stanu,
meni najmanjšo krivičnost dokazati, dobi od
mene 100 goldinarjev v dar. Da so bile doklade
te občine in sicer leta 1885, 40%, 1886, 38%,
1887, 57%, 1888, 42%, višje od onih občine
Janževrh, je pripisovati okoliščini, da je tu-
kajšnja občina leta 1886 plačala 461 goldinarjev
cerkvenih stroškov iz občinskih doklad med
tem, ko je občina Janževrh od vsakega sem
ufaranega posestnika posebej, na-nj spadajočo
svoto pobirala. Računi ležijo sedaj pri novem
gospodu predstojniku in gotovo bi tudi on še
zdej bil pripravljen dati zaželeno pojasnila.
Tudi je treba omeniti, da ima osrednja občina,
vedno več stroškov od drugih. Da je postal
Kališnik posestnik enega kosa zemlje, je bilo
občinskemu predstojništvu neznano. Sicer pa
ni bil ta ali Krajnc v zapisniku, kateri se je
meseca avgusta od c. k., davkarnice dobil, za-
znamovan, in še enkrat izjavim, da nobeden ni
reklamiral. Če je bila volitev nepostavna, za-
kaj pa se ni protestiralo? Rudolf Tommasi.

Od sv. Lovrenca ob kor. železnici. (Ve-
selica „kmet. bral. društva.“ **) To je bil za
naše društvo zopet svečani dan. Imeli smo ve-
selico, kakoršnja more prirediti na daleč okoli
le naše društvo. Ob določeni uri jeli so se
zbirati udeleženci; žal, da med njimi nismo
videli nobenega zastopnika sosednjih bratskih
društev. Prvi glasovi dobro ubranega kvarteta
ustavili so medsebojne pogovore; pazljivo in po-
zorno sledilo je občinstvo, večji del zavedni
kmetje našega okraja, posameznim točkam vspe-
reda. Glavni točki bili ste govor g. drd. med.
Josipa Rakeža iz Gradca in veseloigra „zakon-

*) G. Tommasi pač ne pozna tega „člena“, sicer bi
se ne skliceval na-nj pri tej svoji popravi. Nas ne veže
§ 19 tisk. postave glede nje, vendar jo priobčimo kajti
nam hodi za pravico in resnico in ne za kako sovraštvo,
torej tudi ne za tako do g. Tommasija, sicer pa po-
pravljiva mož nekaj, česar ni bilo v našem dopisu. Ured.

**) Naslednjih troje dopisov smo prejeli od odlične
roke, izmanjkuje nam sicer prostora, vendar pa jih uvr-
stimo že v tem listu, ker so v ozki zvezi med seboj. Ured.